

Какво да променим в себе си, за да бъдем по-добри родители

(част II)

“Основната цел на възпитателя е да запази смелостта на всички деца, а ако някое вече я е загубило: да му я върне.” Алфред Адлер

Известно е, че за всяко дете това, което правят мама и татко, е винаги най-доброто. В това се крие и най-голямата мощ на възпитателните въздействия на родителите. За съжаление, тази голяма сила на възпитателното въздействие на нашето поведение невинаги използваме съзнателно; напротив, често дори забравяме, че възпитаваме нашето дете с всичко онова, което то може да види в нашите постъпки и нашето отношение към другите. Родителите често се чудят защо детето непрекъснато им разказва колко лоши са другите деца. Те го поучават, че това не е хубаво, но забравят и дори не забелязват, че те самите твърде често се занимават с недостатъците на своите познати и съседи.

Свикнали сме да ни налагат правила за възпитание на децата, а всъщност успешна формула не съществува. Всяко дете има индивидуални нужди и специфики на характера, с които родителите са длъжни да се съобразят. Децата ни дават изобилие от знаци и сигнали за това кое е най-правилно, безболезнено и здравословно за самите тях. Тук идва и въпросът: твърде заети ли сме да забележим тези сигнали? Родителите трябва да изразяват своята безусловна любов към децата и да им оказват постоянната подкрепа, от която те се нуждаят, за да станат уверени в себе си и щастливи личности.

Не по-малко важно е родителите да поставят разумни очаквания за децата си и да им обяснят с прости думи какви са те.

Ето и някои от основните грешки, които допускаме при възпитанието на децата си:

ДА НЕ РАЗДВОЯВАМЕ ДЕТЕТО.

Необходимо е да избягваме разпределението на ролите „добро и лошо ченге“ вкъщи! Ако единият родител не е съгласен с методите, начините, действията за наказание или поощрение на детето, той не бива да изказва гласно пред малчугана мнението си. Това задължително се прави при отсъствието му. Тогава родителите могат да изразят аргументите си, да спорят, да разискват и да достигнат до консенсус, до разумното, компромисно решение. Спорът пред детето го раздвоява, обърква и обезпокоява. За него мама и татко са най-важните, значими хора на света по равно и то трудно може да намери баланс между това кой е прав във възникналия спор, който понякога дори е кулминирал до скандал! По този начин можем да вкореним у детето за цял живот комплекса за вина, като го накараме да вярва, че мама и татко са се карали заради него, че то е лошо, необичано, нежелано. За съжаление, много често при раздяла на родителите у детето остава убеждението, че това се е случило именно заради него

„ПОВЕЧЕ НЯМА ДА ТЕ ОБИЧАМ”

„Ако не си такъв, какъвто аз искам, няма да те обичам повече”. Обещанието повече да не обичате своето дете е едно от най-силно въздействащите средства на възпитание. И едно от най-жестоките. При всеки бъдещ провал на детето, дори когато не е по негова вина, то ще се чувства отхвърлено и ще се съмнява дали е заслужило вашата обич. Ако поставяте това условие на детето си, формирате у него тревожна, неуверена и зависима от външно одобрение несвободна личност. По-добре е да кажете: “Аз пак те обичам, но не одобрявам поведението ти”.

Ако пък твърдите, че няма да го обичате, а с поведението си демонстрирате точно обратното към детето си, рискувате да загубите своя авторитет и доверието му, да изградите у него убеждение, че думите ви нямат никаква стойност.

За допълнителни въпроси и дискусии във връзка с публикуваните материали от

„Съветите на училищните психолози“ се свържете с нас чрез мобилните ни телефони или онлайн.